

o to, kdy první chůvy dokončí studia a jestli by se mohly zapsat do pořadníku. Prý by rády mé absolventky zaměstnaly.“

„Takže se zdá, že poptávka by byla.“

„Ach,“ mávla rukou Emily. „Asi spíš nejsou spokojené s personálem, ale to může mít tisíce důvodů.“ Sama netušila, proč ji přepadla tak skleslá nálada. Obvykle se překážek nezalekla a svůj projekt obhajovala tak vášnivě, že všechny dokázala přesvědčit. Ale zrovna dnes se to asi moc nepovedlo!

„Jsi vyčerpaná, moje milá,“ uklidňoval ji Walter. „Zítřka se na všechno budeš dívat jinak.“

„Asi máš pravdu.“

Manžel vstal, přinesl ze skříňky další skleničku a oběma nalil. Emily se posadila do druhého křesla. Nesnesitelně ji pálily nohy a začínala bolet hlava.

„Zkus si to na mně,“ vyzval ji Walter, „a vysvětlí mi, proč chceš založit školu pro chůvy?“

Emily si vzala sklenku a na rtech se jí objevil pobavený úsměv. Takhle to dělal vždycky. Dokázal ji vyprovokovat otázkami k bouřlivému proslovu.

„Protože nemají kde získat odborné vzdělání. Protože v téhle zemi tisíce žen vychovávají své i cizí děti jen podle toho, co jim napovídá instinkt. Nebo tak, aby to pro ně bylo co nejjednodušší. Při své práci s našimi nejmenšími školáky jsem pochopila, že potřebují něco víc než jen to, abychom do nich nalévali vědomosti. Chtějí si taky hrát a poznávat svět. Ale někdo jim musí ukázat, jak na to. Proto chci dívkám umožnit vzdělání ve vychovatelském oboru. Jen tak dokážou své svěřence co nejlépe připravit na budoucnost a pomohou i samy sobě – najdou své místo v životě a přestanou o sobě pochybovat.“

Walter přikývl. „Tak to nevzdávej. Děláš správnou věc.“

„Ale co když nenajdu nikde podporu...“

„Ale najdeš,“ přerušil ji. „Jen pokračuj a dělej to, o čem jsi přesvědčená. Žádná paní Bussová ani Lucinda Jonesová. Kdyby bylo po jejich, učila bys ještě za sto let malé děti. Hodilo by se jim to, protože jsi skvělá učitelka. Ale ty jsi povoláná k jiným cílům, moje milá!“

Emily vzhlédla přes okraj sklenice s whisky a usmála se. „Čím jsem si tě jen zasloužila?“ vzdychla.

Pohládl si pomalu šedivějící knír. „Dobrá otázka, ovšem dovoluju si upozornit, že jsi řekla ano až při mé druhé žádosti.“

„Poprvé jsi hned odjížděl do Šanghaje,“ připomněla mu mírně. „Říkala jsem ti, že jestli se vdám, tak ne za obchodního cestujícího, který tráví víc času v Asii než doma v Anglii.“

„Už tenkrát jsem tě ujistil, že to bude moje poslední cesta a hned po návratu se postarám, aby místo mě jezdil můj zástupce.“

Usmála se při vzpomínce na tu ještě nepřiliš vzdálenou dobu. Walter byl obchodníkem s čajem, a proto musel často odjíždět do vzdálené Asie. Znali se už mnoho let a na jejich přátelství nic nezměnila ani dlouhá odloučení. Po každém návratu spěchal nejprve za ní a vždycky jí přivezl nějakou maličkost. Pokaždé navázali tam, kde přestali. Jako by se naposledy viděli včera. Každé shledání vnímala jako příjemné a bezpečné objetí. Přátelství postupně přerostlo v něco hlubšího. O to víc ji děsila představa, že by se jednou z nebezpečné plavby nemusel vrátit.

Podruhé ji o ruku požádal v den svého návratu ze Šanghaje. Odjel z přístavu rovnou do školy, v jejíž budově i bydlela. V kapse měl prsten s tmavomodrým safírem. Koupil ho pro ni kdesi v dalekých zemích. Zpečetili jím svůj slib, že dalším životem chtějí kráčet už jen spolu. Vzali se o několik měsíců později. Svatba byla prostá, pozvali jen pár hostů. Novomanželé dospěli do středního